

Jonge Makers De experimentele opera van Maria Magdalena Kozłowska

Inspiratie uit de koelkast

Regisseur, zangeres en performer Maria Magdalena Kozłowska combineerde voor haar voorstelling *Commune* iets groots als een protestbeweging met het alledaagse van een druppende wasmachine.

Elise van Dam
AMSTERDAM

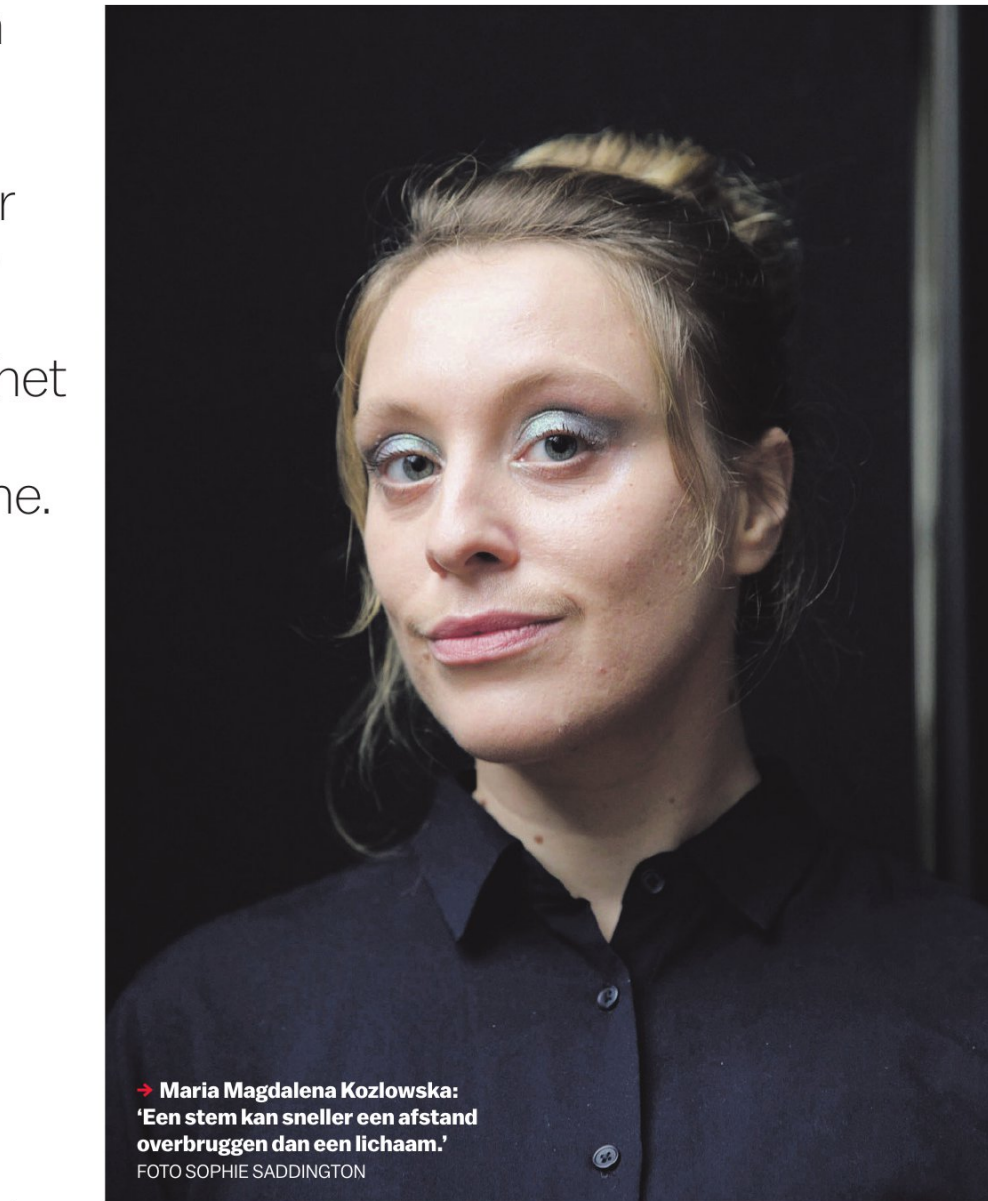
Wat voor werk maakt u?

“Experimentele opera over de kracht van de stem. De stelling achter *Commune* is dat opera heel politiek kan zijn, revolutionair. Ik kom uit Polen en de protesten voor vrouwenrechten daar waren in mijn gedachten bij het maken. In de voorstelling onderzoek ik samen met zanger Maayan Licht, fluitisten Teresa Costa en Beatrice Miniaci en percussionist Aleksandra Wtorek mogelijkheden om protest hoorbaarder te maken. Met sculpturen van Jan Tomza-Osiecki creëren we een sprookjesachtige wereld waarin de stem een metafoor is voor het vocaliseren van je mening, maar ook een heel concreet gereedschap. Een stem kan sneller een afstand overbruggen dan een lichaam.”

“Ik experimenteer in mijn werk met manieren om je stem te gebruiken en betrek daarin klassiek geschoolde muzikanten. Ik zou graag hun lichaam wat vrijer maken. We zitten toch vast in een bepaalde fysieke vorm van performen in de klassieke muziek en ik probeer dat repertoire aan bewegingen te verbreden.”

Hoe ziet uw ideale publiek eruit?

“Mensen die normaal gesproken niet snel naar opera gaan en zo de kans krijgen te ontdekken dat het een prachtige kunstvorm is. Opera en klassieke muziek verdienen een groot publiek en andersom verdienen mensen mooie muziek. Dat is niet vanzelfsprekend, door hoge ticketprijzen en sociale barrières. Niet iedereen voelt zich comfortabel in een operahuis en dat is begrijpelijk. Het is hiërarchisch, wit. Ik wil dat een beetje losschudden, het experiment aangaan en de grenzen opzoeken, maar wel met respect voor de muziek en het vakmanschap.”

→ **Maria Magdalena Kozłowska:**
‘Een stem kan sneller een afstand overbruggen dan een lichaam.’
FOTO SOPHIE SADDINGTON

‘Ik betrek klassiek geschoolde muzikanten in mijn werken zou graag hun lichaam vrijer maken’

Wat betekent het woord theater voor u?

“Gemeenschap. Een ontmoeting van mensen in de duisternis. En ook vrijheid. De mogelijkheid om een universum te scheppen zoals dat in geen enkele andere ruimte kan. Omdat je in het theater mensen voor een langere tijd strikt in het donker, dus ook een langere aandachtspanne vraagt dan in bijvoorbeeld een galerie, waar mensen komen en gaan.”

Waar haalt u inspiratie uit?

“Uit van alles. Het kan heel triviaal zijn, zoals de geluiden van het dagelijks leven. In *Commune* gebruiken we bijvoorbeeld veel drupgeluiden. Lekkende huishoudapparaten. Koelkasten,

Commune

Maria Magdalena Kozłowska's *Commune* is t/m 13 november te zien in Frascati als onderdeel van *Frascati Issues: The Gathering*. Ga hier naartoe als je houdt van: alternatieve universums, post-gender wezens, glinsterende artefacten, levende muziek, rellende koren en ongehoorzame opera.

Serie

In *Jonge Makers* stellen we beginnende theatermakers voor. Deze keer regisseur, zangeres en performer Maria Magdalena Kozłowska, die in 2020 afstudeerde bij DAS Theatre en momenteel werk maakt onder de vleugels van Frascati Producties. Op 11 november gaat haar voorstelling *Commune* in première.

wasmachines. Tegelijk raak ik geïnspireerd door dingen die overdreven en kleurrijk zijn. Dragqueens, oude Franse chansonniers. Ik houd van het versmelten van die twee: het alledaagse en het dramatische.”

Welke voorstelling heeft u geraakt?

“Ik zag onlangs *Lullaby for Scavengers* van Kim Noble. Een voorstelling over eenzaamheid met een bijna opera-achtige kwaliteit, en tegelijk zag ik er een tederheid in die me ontroerde. Een oprechte, eerlijke voorstelling die me lang is bijgebleven, en een coherente voortzetting van zijn eerdere werk. Ik houd ervan als een maker een uitgesproken stijl heeft.”

Met welke levende of niet-levende kunstenaar zou u willen samenwerken?

“Laurie Anderson. Zij zoekt altijd het experiment, kiest nooit de makkelijke weg. Ze behandelt haar eigen stem als materiaal en heeft met haar werk een heel onafhankelijk en blijvend universum geschapen. Ik zou graag met haar een partituur schrijven voor een grote opera. Misschien wel voor alleen maar stemmen: honderd stemmen die samen een constant transformerend geluidsdecor vormen.”

Waar ziet u uzelf over vijf jaar?

“Werkend bij een ensemble in een operahuis. Of juist een voorstelling makend ergens op straat.”

“Met een bevriende zanger heb ik een keer een performance gemaakt op een zondagochtend om zeven uur, voor een publiek van daklozen en vuilnismannen. Dat is ook een kant van mijn werk, muziek naar plekken en mensen brengen die dat zelden ervaren. Ik zou die twee – het operahuis en de publieke ruimte – graag combineren en elkaar laten voeden.”